

Hồi 27

Vi tình sở khổn

Khâu Cửu Sư về đến Bát Trận Viên, Nguyễn Tu Chân ở thư phòng đang soạn thư trình báo Hoàng Phủ Thiên Hùng, Khâu Cửu Sư đến thư phòng gặp gã, sau khi ngồi xuống thuật lại tình huống đi gặp Cô Nguyệt Minh.

Đến khi Khâu Cửu Sư nói dứt, Nguyễn Tu Chân vừa hay cũng viết xong, đặt bút nói: “Cô Nguyệt Minh hôm nay đã gặp Ngũ Độn Đạo”.

Khâu Cửu Sư ngạc nhiên hỏi: “Gặp Ngũ Độn Đạo?”.

Nguyễn Tu Chân gật đầu đáp: “Chính xác mà nói, y là gặp tên tự xưng là Họa Tiền Lang Canh. Cô Nguyệt Minh sau khi nói chuyện với ta, đi đến Hồng Diệp Lâu, do Chu Bàn Tử chào đón y, còn tự thân đưa y đến Phong Trúc Các. Cô Nguyệt Minh lưu lại Phong Trúc Các hơn nửa canh giờ, còn y nói chuyện gì với Lang Canh, chỉ có hai người bọn họ biết”.

Khâu Cửu Sư nhíu mày nói: “Cô Nguyệt Minh và Ngũ Độn Đạo là hai người ở thế bất lưỡng lập, có gì hay để nói chuyện chứ”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Chính là buổi nói chuyện với Ngũ Độn Đạo đã cải biến lời hứa không nhúng tay vào chuyện bọn ta của Cô Nguyệt Minh. Với tính cách cô độc của Cô Nguyệt Minh, cho dù biết rõ Lang Canh là Ngũ Độn Đạo giả mạo, cũng không đi gặp Ngũ Độn Đạo, từ đó có thể thấy giữa y và Ngũ Độn Đạo, đã phát sinh tình huống mà bọn ta còn chưa biết được”.

Lại than: “Sự tình phát triển càng lúc càng khúc chiết ly kỳ, vượt ngoài ý liệu của con người. Cô Nguyệt Minh chắc chắn không phải người dễ dàng làm trái lời hứa, bất quá chiêu này của y chơi thật đẹp mắt, cho dù vẫn là nói không giữ lời, nhưng cũng khiến ta trong lòng thoải mái, không nổi trách y”.

Khâu Cửu Sư nhấn mạnh: “Y là một người rất đặc biệt, ta tin lời của y”.

Nguyễn Tu Chân trầm ngâm nói: “Câu nói ‘Vấn đề nằm ở chỗ ai là khâm phạm’ của y, đặc biệt đánh trúng yếu điểm, mà Tiền Thế Thần chính vì trở thành khâm phạm, vì thế xúi bẩy bọn ta, hy vọng bọn ta cử binh khởi nghĩa, Tiền Thế Thần liền có thể thừa nước đục thả

câu, cũng chỉ có một lý do đó, mới phù hợp với tác phong nhất quán của Tiền Thế Thần. Gã là kẻ chỉ nghĩ cho mình, mặc kệ sống chết của lão bách tính”.

Khâu Cửu Sư không hiểu hỏi: “Tiền Thế Thần sao đột nhiên biến thành khâm phạm? Được! Gã lại dám lợi dụng bọn ta, ta sẽ khiến gã ăn không ngon ngủ không yên”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Biết cũng tốt, không biết cũng tốt. Khởi nghĩa của bọn ta, là chuyện sớm hay muộn, chỉ thuộc vấn đề thời gian. Hiện tại bọn ta đã từ chỗ Cô Nguyệt Minh có được một tin tình báo quý giá, có thể lợi dụng ngược lại Tiền Thế Thần để mang lại lợi ích cho mình, đối với đại nghiệp của bọn ta là có lợi vô hại”.

Khâu Cửu Sư gật đầu nói: “Đúng! Lạc Dương thành là địa bàn của Tiền Thế Thần, muốn tróc nã Ngũ Độn Đạo, cho dù không cần dựa vào lực lượng của Tiền Thế Thần, cũng không thể đắc tội với gã”.

Nguyễn Tu Chân khẽ cười nói: “Bất luận bọn ta đắc tội Tiền Thế Thần thế nào, gã chỉ có thể nuốt giận câm lặng, còn phải cố sức phối hợp bọn ta đối phó Ngũ Độn Đạo, bởi vì bọn ta đã thành cứu tinh duy nhất của gã”.

Khâu Cửu Sư than: “Thế nhưng Cô Nguyệt Minh nói rõ sẽ đứng về phía Ngũ Độn Đạo, khiến sự tình càng thêm rắc rối, thật muốn bắt chấp tất cả tiêu diệt Cô Nguyệt Minh, rồi xông vào Hồng Diệp Lâu bắt sống Ngũ Độn Đạo”.

Nguyễn Tu Chân nói: “Không phải đến lúc bắt đắc dĩ, bọn ta tuyệt không thể động thủ với Cô Nguyệt Minh. Cô Nguyệt Minh nổi tiếng thủ đoạn độc ác, dưới kiếm không lưu người, một khi trở thành cừu địch, sẽ không còn chỗ để cứu vãn. Cửu Sư ngươi không thể học theo cái dũng của kẻ thất phu, đưa thân vào chỗ hiểm quyết chiến cùng y. Ta và ngươi tuyệt không phải vì thắng bại vinh nhục của cá nhân, mà là vì đại nghiệp tương lai của bọn ta”.

Khâu Cửu Sư cười khổ tiếp: “Nói thẳng ra, tuy y không chút khách khí, nhưng ta vẫn không thể sinh ác cảm với y. Thế nhưng nếu y bảo hộ Ngũ Độn Đạo, trận chiến giữa ta và y không thể tránh khỏi”.

Nguyễn Tu Chân lộ ra thần sắc suy tư, nói: “Rốt cuộc là chuyện gì khiến Cô Nguyệt Minh cảm thấy không còn lựa chọn, thậm chí không ngại đối kháng với bọn ta?”.

Khâu Cửu Sư nói: “Cô Nguyệt Minh nói rõ cho đến lúc này, vẫn không rõ bản thân sẽ có lập trường và thái độ nào trong chuyện Ngũ Độn Đạo, cần xem tình huống phát triển, chỉ là những lời này làm cho người ta khó hiểu”.

Nguyễn Tu Chân tiếp: “Khảng định có liên quan đến nhiệm vụ xuống phương Nam lần này của Cô Nguyệt Minh, càng có quan hệ trực tiếp đến việc Phu Mạnh và Tiết Đình Hạo đột

nhiên biến thành khâm phạm mười năm trước. Chính vì Cô Nguyệt Minh biết nhiều chuyện hơn so với bọn ta, vì thế ta chỉ nói vài câu, y liền minh bạch đang hãm thân vào trong vòng bố cục mệnh vận, càng cảm thấy không có lựa chọn khác. Cô Nguyệt Minh đúng là một kẻ không tầm thường”.

Lại nói: “Đối với Ngũ Độn Đạo, bọn ta cần phải công chính xử lý, không có chứng cứ thì không thể cưỡng bức bắt người, bằng không làm sao đối diện với Bách Thuần”.

Khâu Cửu Sư cười khổ cam chịu.

Nguyễn Tu Chân nói: “Càng biết thêm chút nào, đối với việc phá vỡ bố cục càng có lợi. Cô Nguyệt Minh vừa đến Lạc Dương, lập tức đi gặp Bách Thuần, Bách Thuần lại ở Tinh Trúc Các tiếp y, có thể biết giữa hai người có quan hệ mật thiết. Cô Nguyệt Minh gặp Bách Thuần, ngày hôm sau liền đi thăm dò Ngũ Độn Đạo, trong đó chắc có mối liên quan nào đó, vì thế chỉ cần Bách Thuần chịu nói ra, có thể giúp bọn ta hiểu thêm một bước đối với nhiệm vụ Cô Nguyệt Minh đang phụ trách”.

Khâu Cửu Sư chán nản nói: “Ta và Bách Thuần xong rồi, không có mặt mũi đi tìm nàng nói chuyện”.

Nguyễn Tu Chân đồng tình: “Muốn thành đại sự, hy sinh cá nhân là điều khó tránh. Nguyên nhân Tiền Thế Thần bắt đầu thay đổi là thế nào? Gã chắc chắn biết rõ nguyên nhân chân chính Cô Nguyệt Minh xuống nam, nếu gã đã che giấu, đã biểu thị gã không có thành ý hợp tác. Bọn ta không có lựa chọn khác, Cô Nguyệt Minh cũng không có lựa chọn khác, mà xem ra Ngũ Độn Đạo cũng thế, chẳng lẽ Tiền Thế Thần có thể có lựa chọn không giống sao?”.

oOo

Bách Thuần phát giác ‘Cổ chiến xa nữ thần’ của Lang Canh có hiệu dụng kỳ dị đối với nàng. Sau khi buồn bã chia tay Khâu Cửu Sư, tâm tình nàng rất xấu. Tền háo sắc đó nói đúng, nàng tuy minh bạch chỗ khó xử trong lòng Khâu Cửu Sư, nhưng vẫn không thể không hận hấn, hận hấn đã lựa chọn không mắc nợ nàng. Bức bối đó chính là sự phẫn uất trong lòng, nhưng lại không thể nói ra lời, chỉ biết tất cả ao ước và hy vọng, theo sự bày tỏ của Khâu Cửu Sư ở Ban Trúc Lô, đã một đi không trở lại. Mạch suy nghĩ của nàng bị đảo loạn, không biết nên nghĩ gì hay làm gì mới có thể giúp bản thân thoải mái.

Suốt hai mươi năm qua, nàng sống trong không gian thanh lâu, người thân cận nhất là sư phụ và sư tử, đối với nàng đều hết sức quan tâm. Đối với thế giới bên ngoài, tuy không đến mức không biết gì, nhưng suy cho cùng vẫn là cách một bức tường cao an toàn, người và chuyện ở ngoài tường đối với nàng chỉ có thể có ảnh hưởng vòng vo và gián tiếp.

Sự xuất hiện của Khâu Cửu Sư, giống như dòng thác đổ vào nội tâm bình tĩnh của nàng, nàng tuy bị lay động bởi dáng vẻ tuấn tú và khí khái anh hùng của Khâu Cửu Sư, nhưng chỉ là sức hấp dẫn lẫn nhau giữa nam và nữ. Đến khi Khâu Cửu Sư sai hẹn, nàng bắt đầu phát giác hẳn không hề giống với bọn nam tử mà nàng đã từng tiếp xúc.

Khâu Cửu Sư không giống bọn họ, khiến người ta khó mà hiểu được, trong hẳn có một loại mị lực thần kỳ mỹ diệu khó mà phân biệt. Rõ ràng là dám làm dám chịu, không sợ hãi gì, lại giống như ẩn ước có lời khó nói. Sau ánh mắt sáng rõ ẩn giấu sự mâu thuẫn và cam chịu, phân vân giữa lựa chọn tư tình nữ nhi hay là đại nghiệp nam nhi, cấu thành tình cảnh bi tráng của một thiết hán nhu tình như hẳn.

Bách Thuần biết bản thân đã bị mê đắm.

Khi Khâu Cửu Sư vào lúc gió mưa tàn phá, ở Ban Trúc Lâu thổ lộ tâm sự với nàng, bức tường vô hình luôn bảo vệ nàng đã sụp đổ, thế giới bên ngoài cuối cùng đã ảnh hưởng trực tiếp đến nàng, xộc vào trong lòng nàng.

Vào thời khắc nàng ly khai Ban Trúc Lâu, nàng có cảm giác đứt từng khúc ruột, tư vị đó nàng chưa từng cảm thụ, cũng giúp nàng biết bản thân đã yêu Khâu Cửu Sư. Nàng bảo Thiên Dục đi kêu tên háo sắc Lang Canh đến gặp mình, không phải muốn tìm hẳn xả giận, mà là nàng trong lúc không còn cách nào, hy vọng có thể chứng thật hẳn đích xác là Họa Tiền, hay là do Ngũ Độn Đạo giả mạo.

Trước khi gặp Lang Canh, nàng ngồi ở trong sảnh đường, bất giác mất tự chủ nhìn vào "Cổ chiến xa nữ thần", chuyện kỳ diệu đã phát sinh, một cảm giác thân thiết khó tả khoách tán ở trong lòng nàng, giống như xuất hiện một tia sáng rực rỡ trong đất trời đen tối, nữ thần trong tranh tựa như thông qua một phương thức không thể hình dung, đem sự ấm áp đổ vào trong tâm cảnh đã biến thành băng giá của nàng, mang đến hy vọng tràn trề, khiến nàng cảm thấy tình yêu giữa nàng và Khâu Cửu Sư vẫn chưa kết thúc.

Sở dĩ nàng trong đêm mời Song Song đến gặp mặt, là có nguyên nhân, còn có quan hệ đến Lang Canh. Nàng muốn trực tiếp hỏi Song Song.

Thanh âm của Thiên Dục từ ngoài sân truyền vào: "Đại tiểu thư! Song Song cô nương đến rồi".

Bách Thuần thu thập cảm xúc, ra bậc cấp ngoài của nghề nghiệp tiếp.

oOo

Ô Tử Hư đến bến thuyền nhỏ ngoài Phong Trúc Các, nhảy lên một con thuyền nhỏ, đang muốn chèo đi, đột nhiên lại do dự. Hai cô nương người ta gặp nhau, mình lại vác cái bản mặt dày làm khách không mời mà đến, có phải quá mạo muội không?

Hôm nay hấn nói với Song Song nguyện làm trợ thủ cho nàng, không phải là lời nói đùa mà thật ra hấn đã suy nghĩ tường tận.

Làm sao tiếp xúc Tiền Thế Thần, hấn đã có một kế hoạch hoàn chỉnh, còn có thể làm được hay không lại là một chuyện khác. Thế nhưng làm sao chạy khỏi Lạc Dương thành thì hấn vẫn chưa có định kế. Nhưng giả như có thể từ chỗ ảo thuật mỹ nữ lấy được một lượng lớn mê chướng hỏa khí, tự nhiên khả năng thoát thân sẽ được gia tăng lên rất nhiều. Vì thế cùng với mỹ nữ này kiến lập quan hệ mật thiết, hiểu rõ hơn về nàng, khẳng định đối với việc này sẽ có giúp đỡ”.

Nghĩ đến đây, Ô Tử Hư dứt khoát chèo đi.

oOo

Vô Song Nữ mặt không biểu tình bước lên bậc cấp.

Bách Thuần trước tiên nói với Thiền Dục: “Mấy ngày này làm phiền tiểu Thiền nhiều rồi, tối nay nghỉ sớm một chút đi! Song Song muội tử giao cho ta phụ trách”.

Thiền Dục tuân mệnh ly khai.

Vô Song Nữ đi đến bên cạnh Bách Thuần, ngừng bước hỏi: “Đại tiểu thư tìm ta đến, có gì chỉ giáo không?”.

Bách Thuần thấy thần thái cự tuyệt người ngoài ngàn dặm của nàng, lòng nghĩ nếu nàng và Lang Canh mỗi bên trao đổi một nửa tính cách, hai người có lẽ biến thành “bình thường”. Đưa tay kéo lấy khuỷu tay Vô Song Nữ, cười nói: “Muội tử chắc không phải muốn ta đứng ngoài cửa nói chuyện chứ? Bọn ta vào trong hãy nói!”.

Vô Song Nữ còn biết làm gì, chẳng lẽ đẩy Bách Thuần ra, rồi phất áo bỏ đi. Chỉ đành không tình nguyện theo nàng tiến vào sảnh đường.

Bách Thuần nhẹ nhàng hỏi: “Thần tình muội tử lạnh nhạt, phải chăng không được vui?”.

Vô Song Nữ trầm thổ dài, đang định lên tiếng thì ánh mắt nhìn đến bức “Cổ chiến xa nữ thần” treo trên tường, đột nhiên sắc mặt tái nhợt, đôi môi mấp máy, thân kiều run rẩy.

Bách Thuần ngạc nhiên hỏi: “Muội tử sao thế?”.

Lời còn chưa dứt, hai mắt Vô Song Nữ trợn lên, lập tức ngã về sau, Bách Thuần thất kinh hồn vía, đưa tay đỡ lấy hông nàng, gọi: “Muội tử! Muội tử!”.

Vô Song Nữ đã hôn mê, toàn nhờ Bách Thuần nâng đỡ, không đến nỗi ngã xuống đất.

Bách Thuần đỡ nàng đến một cái ghế dài bên phía kia đặt nàng tựa vào đấy, đang định tìm dầu thoa thì Vô Song Nữ thổ ra một hơi, hồi phục tri giác.

Bách Thuần thấy trong cặp mắt mở một nửa của nàng lộ ra thần sắc chấn động kinh hãi, mồ hôi lạnh theo tóc mai chảy xuống, sự kinh dị trong lòng thực khó mà hình dung. Bức vẽ kiệt tác này của Lang Canh, đích xác có ma lực khác thường, đã có thể khiến kiếm thủ lãnh khốc vô tình không thể di dời ánh mắt, đến giờ lại có thể làm cho nữ tử giống như không quan tâm đến bất cứ chuyện gì sinh ra phản ứng cường liệt đến hôn mê.

Vô Song Nữ đã có thể bằng vào sức lực bản thân ngồi vững, thế nhưng ý thức giống như bị đoạt mất, trong cặp mắt xinh đẹp đang dần mở to toàn là thần sắc mù mờ.

Bách Thuần một tay đặt lên vai nàng, tay kia nắm lấy khuỷu tay nàng, hô lên: “Song Song muội tử, đã tốt hơn chưa?”.

Sau một hồi lâu, gương mặt Vô Song Nữ đã có chút hồng hào, tiếp đó thổ ra một hơi, nhìn qua Bách Thuần, hai mắt bắn ra quang mang lạnh lẽo, giống như nhìn thấy một người xa lạ.

Bách Thuần bị nàng nhìn đến phát hãi trong lòng, nói: “Là ta! Là Bách Thuần! Muội tử vừa mới bị hôn mê”.

Vô Song Nữ giống như nhớ lại gì đó, ánh mắt nhìn xung quanh tìm kiếm, cuối cùng dừng trên ảnh nữ thần, hai mắt tràn ngập sắc thái mê hoặc, chậm chậm lắc đầu nói: “Ta không sao”. Nói rồi giẫy người một cái.

Bách Thuần biết điều thu hồi hai tay, hỏi: “Thân thể muội tử có khó chịu không?”.

Vô Song Nữ khẽ cúi đầu tránh ánh mắt của nàng, đáp: "Ta không sao". Lại ngấm bức ảnh nữ thần, thấp giọng nói: "Có lẽ mấy hôm nay ngày đêm bồn ba, quá sức chịu đựng thôi!".

Bách Thuần biết nàng nói không thật lòng, càng có chút khó hiểu tính cách của Vô Song Nữ, biết có trực tiếp hỏi nàng cũng không thể có được đáp án. Nói lảng đi: "Bức họa này thật cổ quái, không những có thể khiến người ta nhìn hoài không chán, còn có thể làm cho người ta say mê, ta mỗi lần nhìn, trong lòng đều có cảm giác kỳ quái".

Vô Song Nữ im lặng phút chốc, khẽ hỏi: "Có cảm giác gì?".

Bách Thuần giỏi đoán ý người, biết Vô Song Nữ muốn hiểu rõ cảm thụ ngấm tranh của nàng, rồi đem so với cảm thụ của bản thân, liền đáp: "Rất khó diễn tả! Lúc cô nhìn nàng ấy, nàng ấy cũng như nhìn lại cô, ta tuy không biết nàng ấy, nàng ấy lại giống như là người thân cận ta, hiểu ta, minh bạch ta, còn có thể khiến ta trở nên vui vẻ, đối với sự việc tuyệt vọng cảm thấy còn có sinh cơ và hy vọng".

Vô Song Nữ khẽ gục gặc, biểu thị minh bạch.

Bách Thuần nói: "Còn có một người, đối diện với bức tranh này cũng không cảm lòng được, đáng tiếc huynh ấy không nói ra cảm thụ trong lòng, vì huynh ấy cũng giống như muội tử, không thích lộ tâm sự với người khác.

Vô Song Nữ hồi phục về bình thường, ánh mắt nhìn lên bức tranh đối diện, lạnh lùng hỏi: "Người đó là ai?".

Bách Thuần đáp: "Đó là người chuyên bắt tặc lãnh thưởng của Hoàng thượng gọi là Cô Nguyệt Minh. Muội tử có nghe nói chưa? Huynh ấy vừa từ kinh sư đến Lạc Dương, người này nổi tiếng thủ đoạn độc ác, lãnh khốc vô tình, bất quá chỉ như thế khi đối đầu với kẻ tặc trên cáo thị treo thưởng. Sự thực thì huynh ấy là người có nguyên tắc, chưa từng giết ai ngoài cáo thị truy nã".

Vô Song Nữ từ nhỏ đã biết cách ẩn giấu ý nghĩ trong lòng, tuy nghe tên Cô Nguyệt Minh, biểu hiện vẫn không có thái độ khác thường nào, nhưng tận đáy lòng sóng thù trào dâng cuồn cuộn. Thân cữu nàng chính là người đứng đầu cáo thị truy nã, bị Cô Nguyệt Minh bức phục độc, lúc này nàng càng khẳng định Cô Nguyệt Minh là hung thủ giết thân cữu nàng.

Vô Song Nữ bình tĩnh lại, nếu là tình huống như bình thường, mấy câu này nàng sẽ không hỏi. Tiếp: "Đại tiểu thư gọi ta đến có chuyện gì không?".

Bách Thuần thấy nàng vẫn nhìn chăm chú nữ thần trong tranh, thăm dò: "Muội tử đối với việc vì sao có bức tranh này treo ở đó, không cảm thấy hiếu kỳ sao?".

Vô Song Nữ rúng động trong lòng, biết Bách Thuần đã đánh trúng chỗ yếu hại của mình, việc phát sinh giữa lúc hôn mê và tỉnh lại vừa rồi, chấn động đối với nàng đến lúc này vẫn là có tăng không giảm. Đề xuất của Bách Thuần, là chuyện hiện giờ nàng muốn biết nhất, vượt lên tất cả.

oOo

Ô Tử Hư im lặng khua mái chèo, con thuyền nhỏ lướt đi trên mặt hồ yên tĩnh.

Tâm thần của hắn đang trôi nổi trong tòa sơn thành kỳ dị đó.

Ngẫu nhiên nằm mộng, bất luận mộng cảnh kỳ dị thế nào, hắn cũng không để tâm. Thế nhưng tình huống hiện tại đích thực khác thường, từ khi gặp Cổ chiến xa nữ thần, mộng không những dồn dập, còn không chút mơ hồ, mỗi giấc mộng đều trở lại trong tòa sơn thành không bóng người đó. Giấc mộng vừa rồi lại càng mãnh liệt, bóng ảnh mỹ lệ đó, lúc này nhớ lại, có phần quen mắt, nếu như chính là mỹ nữ trên Cổ chiến xa đó, rất có khả năng đúng là đã gặp lệ quỷ, bị nó quấn lấy.

Nghĩ đến có lẽ như thế, trong lòng hắn lại không chút sợ hãi, chỉ cần nàng không biến thành bộ xương khô, vĩnh viễn bảo trì vẻ mỹ lệ, bị nàng quấn lấy cũng không có gì lớn chuyện. Tốt nhất có thể giống như Vu Sơn thần nữ, tối tối nhập mộng, vậy hắn về sau không cần tiếp tục đến thanh lâu, chỉ cần nhắm mắt ngủ là được.

Nhưng tình huống tịnh không phải đơn giản như thế, đêm qua vẽ chân dung Liên Ảnh, mắt sinh ra ảo giác thì nên giải thích thế nào đây.

Nàng rốt cuộc tên là gì? Hắn phải chăng cần biết? Nàng vì sao muốn hắn gọi tên nàng? Gọi tên nàng có thể có hậu quả thế nào?

Ô Tử Hư rùng mình một cái.

Người xưa truyền rằng, tháng bảy là tháng quỷ, là thời gian Quỷ môn quan mở cổng, lệ quỷ oan hồn kéo hết ra, đến dương gian tìm kẻ chết thay. Ô Tử Hư hắn phải chăng là một mục tiêu bị chọn trúng, chỉ cần gọi tên của nàng thì hồn phách sẽ bị bắt mất? Còn nhiều người như thế, vì sao cứ chọn trúng Ô Tử Hư hắn. Chẳng lẽ bản thân dương thọ đã hết, đường đời đã tận?".

Thuyền cặp bờ hồ.

oOo

Bách Thuần thấy Vô Song Nữ cắn môi, không chịu nói chuyện, hỏi dò: “Muội tử vừa rồi đã phát sinh chuyện gì?”.

Vô Song Nữ đáp: “Ta cái gì cũng không thấy được”.

Bách Thuần lòng nghĩ nàng đã không thích nói, cũng không quen nói đùa, mình không hỏi nàng thấy cái gì, chỉ hỏi nàng phát sinh chuyện gì, nàng lại trả lời mình như thế, khẳng định là mắt thấy dị tượng. Những chuyện thế này thì không thể cưỡng bức, nhẹ giọng nói: “Bức vẽ này là do vị Lang Canh tiền sinh mà muội tử đã gặp vẽ, nữ tử trong tranh xuất hiện trong một giấc mộng của hần, tịnh không phải là người thật”.

Vô Song Nữ thân kiều khẽ run, nhìn qua nàng, sau một lúc khẽ cúi đầu nói: “Nếu như đại tiểu thư không có phân phó khác, ta muốn quay về nghỉ ngơi, ngày mai ta còn phải đi mua vật liệu”.

Bách Thuần nói: “Ta muốn hỏi chuyện của muội tử, vẫn là có liên quan đến Lang tiền sinh”.

Vô Song Nữ nhú mày nói: “Ta không quen hần, đại tiểu thư hỏi nhằm người rồi”.

Bách Thuần hỏi: “Vì sao lúc muội tử thấy Lang tiền sinh, hai mắt lại sáng lên?”.

Vô Song Nữ cảm thấy rất lúng túng, chỉ hận không thể nói ra sự thật, có chút bối rối đáp: “Không phải là chuyện đó. Ài”.

Bách Thuần vô cùng tinh ranh, nhân thế tiến tới, khẽ cười nói: “Khác tính hấp dẫn lẫn nhau, là chuyện thường của con người, muội tử không nên cảm thấy xấu hổ. Bọn ta đều là nữ nhi mà!”.

Vô Song Nữ giận nói: “Ta chỉ là kỳ quái sao có nhiều người đến như thế, hoàn toàn không có nghĩ chuyện khác. Ta không bao giờ động tâm với bất kỳ nam nhân nào”.

Bách Thuần ngạc nhiên hỏi: “Muội tử không phải về phương diện này chịu sự đả kích chứ? Bằng không sao có thể có suy nghĩ cổ quái như thế”.

Một thanh âm từ ngoài cửa truyền vào, giải vây cho Vô Song Nữ: “Ngu sinh Lang Canh, cầu kiến Bách Thuần tiểu thư”.

Bách Thuần và Vô Song Nữ cô nhìn ta, ta nhìn cô, đều không nghĩ được đột nhiên đến một người khách không mời như thế.

oOo

Cô Nguyệt Minh men theo đại nhai, đi về hướng Hồng Diệp Lâu. Trên đường đèn sáng rực rỡ, hành nhân xa mã tới lui không ngớt, khiến y nhớ đến đường phố hoa lệ ở kinh thành. Thế nhưng lòng y lại không chút cải biến, bất luận có bao nhiêu người đi trên đường, y vẫn cảm thấy chỉ có một mình y cô độc cất bước, sự cô tịch lạnh lẽo trong lòng y khác rất xa tình cảnh ồn ào nhiệt náo của thế giới bên ngoài.

Y từng nói với Hoa Mộng phu nhân chiến tranh là cơn ác mộng khủng khiếp nhất của y từ khi hiểu sự đời đến nay, hời hợt nói một câu như thế, thật không đủ hình dung cơn ác mộng mà y đã trải qua.

Ác mộng quấy rối y hơn mười năm, tình không phải là những chuyện vụn vặt, mà chân thật có máu có thịt, có lúc khiến y hoài nghi thế giới trong mộng không những là chân thật, còn đòi người ngược lại chỉ là một giấc mộng dài.

Y nhớ mỗi tình cảnh trong mộng: Chiến sĩ bị cắt yết hầu, phụ nữ, trẻ em, người già ngã trong vũng máu, mẹ vì con trai chết mà gào khóc kêu la. Từng trường từng trường huyết chiến, từng trường từng trường đồ sát. Nỗi thống khổ nhất của y chính là cảm thấy tất cả đều do y mà ra. Chém giết không ngừng tiến hành cả ngày lẫn đêm, y ở trong mộng hoàn toàn không có năng lực ngăn trở.

Phụng công công nói sai rồi.

Y minh bạch sống không bằng chết là chuyện thế nào hơn bất kỳ ai. Mỗi khi tỉnh mộng, y đều cảm thấy sự thống khổ và áy náy cắn xé tâm hồn. Y luôn truy cầu cơ hội bị giết, nhiệm vụ càng nguy hiểm y càng hoan nghênh, chỉ hận cho đến giờ này, người có thể đẩy y vào chỗ chết còn chưa xuất hiện.

Đêm nay y đến Hồng Diệp Lâu, là muốn xem lại bức họa tượng đó, sau đó y sẽ đi tìm Tiền Thê Thân, đặt Bạch Lộ Vũ lên cái cổ gã, bức gã nói ra chân tướng sự tình năm đó.

Nữ thần Vân Mộng Trạch đã tác động lên một thứ cảm xúc chôn kín trong lòng y, cảm xúc đó hiện đã được giải phóng, khiến y càng khát vọng đón cái chết đến với mình.

- o O o -